

Studeren met Open Bijbel

Bijbelstudie sectie voor de wat meer gevorderde Bijbellezer

De brief aan de Kolossenzen

4. De voorrang van Christus

***Hij is het beeld van de onzichtbare God,
de eerstgeborene van de ganse schepping.***

Op de vooravond van zijn kruisiging vierde Christus het Pascha met zijn apostelen. In de loop van het gesprek aan tafel bleek hoe beperkt hun begrip van zijn Persoon en heilswerk nog steeds was. "Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent u Mij niet?", vroeg Jezus hem verwijtend. Hij had hun graag veel verteld, maar begreep dat zij het alleen na zijn dood en opstanding zouden kunnen bevatten. Daarom beloofde Hij in de Geest tot hen terug te komen, om hen te verlichten met kennis en inzicht. De Geest van de waarheid zou hen de weg wijzen tot de volle waarheid, en Hem daarmee verheerlijken (Joh 16:12-14).

De vervulling van deze belofte is niet alleen te zien in de krachtige uitleg op de Pinksterdag, en in andere redevoeringen van de apostelen, maar ook in de verklaring van Gods heilswerk in hun brieven. Een bijzonder blijk hiervan is de uiteenzetting van de voorrang van Christus in Paulus' brief aan de Kolossenzen.

Drie fundamentele relaties van Christus

De passage over de Persoon van Christus in Kolossenzen 1:15-20, valt op vanwege haar bijzondere opbouw, woordkeus en stijlform. Vandaar dat sommige Bijbeluitleggers menen dat we hier te maken hebben met een gedeelte van een vroeg-christelijke hymne, zoals in enkele andere brieven van Paulus. Het bewijs is in dit geval echter minder overtuigend. Wel is het zo dat de passage in twee, enigszins parallelle, delen is opgebouwd, zoals hieronder te zien is:

*Hij is het beeld van de onzichtbare God,
de eerstgeborene van de ganse schepping,
want in Hem zijn alle dingen geschapen,*

*die in de hemelen en die op de aarde zijn,
de zichtbare en de onzichtbare,
hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten;
alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen;
en Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem;
en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente.*

*Hij is het begin,
de eerstgeborene uit de doden,
zodat Hij onder alles de eerste geworden is.
Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken,
en door Hem, vrede gemaakt hebbende door zijn kruisbloed,
alle dingen weer met Zich te verzoenen,
door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is.*

In deze uiteenzetting van de Persoon van Christus komen drie fundamentele relaties aan de orde:

- die tussen Vader en Zoon;
- die tussen Christus en de schepping;
- die tussen Christus en zijn gemeente.

We zullen deze drie relaties nu nader bekijken.

De relatie Vader-Zoon

Al in de aanhef van de brief noemt Paulus God "de Vader van onze Here Jezus Christus" (1:3), terwijl hij Christus beschrijft als "de Zoon van zijn liefde" (vs. 13). De oorsprong van dit vaderschap ligt in Gods daad van de verwekking van Christus. Het woord waarmee dit wordt aangeduid (*gennaō*), wordt gewoonlijk gebruikt voor het doen ontstaan van een kind: "wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest" (Mat 1:20). Paulus en de schrijver van de brief aan de Hebreeënen zien in het heilige wonder dat in Nazareth is gebeurd, de vervulling van de woorden van Psalm 2: "Ik wil gewagen van het besluit van de HERE: Hij sprak tot Mij: Mijn Zoon bent U; Ik heb U heden verwekt" (Ps 2:7; Hand 13:33; Heb 1:5; 5:5). In antwoord op de vraag van Maria, hoe zij de moeder van de Messias kon worden voordat zij een man had, verklaarde de engel Gabriël: "De heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwden; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon van God genoemd worden" (Luc 1:35). De wijze waarop God zijn eniggeboren Zoon verwekt heeft, is voor ons een ondoordringbaar en mysterieus wonder boven alle wonderen. Wat wij wèl mogen aanschouwen, is het resultaat hiervan, in de unieke persoonlijkheid van Christus Jezus, de Zoon van God en tegelijkertijd de uit mensen geboren Zoon.

In de beschrijving van Christus als "het beeld van de onzichtbare God", en "het begin", ligt een vergelijking met de eerste mens Adam. Deze vergelij-

king is des te aannemelijker wanneer we zien hoe Paulus de heilrijke betekenis van Christus' komst aan de hand hiervan op andere plaatsen uitlegt. In een passage waarin hij uitvoerig de noodlottige gevolgen van Adams overtreding tegenover de zalige gevolgen van Christus' gehoorzaamheid stelt, noemt Paulus Adam "een beeld van de komende" (Rom 5:14). Als hij Christus voorstelt als de "eersteling van hen, die ontslapen zijn", voegt hij hieraan de verklaring toe: "Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden ... de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest ... En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen" (1 Kor 15:20-22; 45-49). Het voorbeeld van Christus' nederige gehoorzaamheid in de brief aan de Filippenzen, waar hij Hem beschrijft als "in de gestalte van God zijnde", is ook gebaseerd op het contrast tussen Adam en Christus (Flp 2:6-11).

Bij de schepping van de eerste mens sprak God: "Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis" (Gen 1:26). Op grond hiervan zegt Paulus van de man: "hij is het beeld en de heerlijkheid van God" (1 Kor 11:7). Dat dit beeld, of deze gelijkenis, geen betrekking heeft op de uiterlijke vorm of gedaante van de mens, maar op zijn geestelijke capaciteiten, blijkt uit de noodzaak – als gevolg van de zondeval – de mens naar Gods beeld te herscheppen. Paulus spoort de leden van de gemeente aan de nieuwe mens in Christus aan te doen, "die vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper" (Kol 3:10).

Terwijl Gods kracht en majesteit geopenbaard worden in de schepping van hemel en aarde (Rom 1:20; Ps 19:2), zijn mensen zo geschapen dat zij Zijn morele attributen zouden kunnen weerspiegelen. Hij Die eens de mens van stof uit de aarde schiep, heeft Zijn eniggeboren Zoon verwekt uit de mensheid. Veel meer dan in Adam heeft God Zichzelf in Zijn volheid in Christus bekendgemaakt. Echter niet in de identiteit van abstract 'wezen', maar in het karakter dat uit Jezus' relatie met God en mensen is ontwikkeld. Als Jezus zijn teleurstelling in Filippus laat merken, en zegt: "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien" (Joh 14:9), betekent dit beslist niet dat Hij zelf de Vader is, of niet van de Vader te onderscheiden is, maar dat Filippus, die zo vaak in Jezus' gezelschap is geweest, en zijn persoonlijkheid heeft kunnen leren kennen, de bijzondere gelegenheid heeft gehad het karakter van de Vader Zelf beter te leren kennen. We kunnen hierbij denken aan wat Johannes concluderend zegt, in de inleiding op zijn evangelie: "Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem van de Vader is, die heeft Hem doen kennen" (Joh 1:18).

Achter de schepping van Adam lag Gods voornemen een familie tot stand te brengen, van kinderen die Zijn gelijkenis zouden dragen. Achter de verwekking van Christus lag het voornemen dat Paulus hier verwoordt:

“Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken” (Kol 1:19). De uitdrukking “de ganse volheid” geeft God aan in de volheid van Zijn attributen. Het woord ‘behagen’ (*udokeo*) geeft een vrijwillig doel en voornemen aan, evenals Paulus bijvoorbeeld zegt: “toen het Hem behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren” of: “Daarom hebben wij besloten (*udokeo*) alleen in Athene te blijven” (Gal 1:15; 1 Tes 3:1).

De Vader wilde dat de volheid van Zijn kracht en heerlijkheid geopenbaard zou worden in de Zoon die Hij zou verwekken. Daarom hoeven de Kolossenzen hun verlossing niet buiten Christus te zoeken, “want in Hem woont al de volheid van de godheid lichamelijk” (Kol 2:9). Bij een bijzonder gewichtige gelegenheid had God Zich door middel van woorden bekend gemaakt als genadig, barmhartig en trouw. In Jezus hebben de mensen van zijn tijd die attributen kunnen zien. Met een zinspeling op die bekendmaking van de naam van de HERE, vertelt Johannes zijn ervaring toen hij met Jezus door het Joodse land was getrokken: “wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid” (Joh 1:14; Ex 34:6,7).

Dit alles is gebaseerd op Gods daad van het doen ontstaan en verheerlijken van Christus Jezus. De essentiële betekenis van termen als Vader, Zoon, Eniggeborene, Eerstgeborene, verwekking, geboorte, afdruk, gelijkennis, afschijnsel, verhoging, verheerlijking etc., ligt hiermee voor de hand. Zulke woorden geven te kennen dat God Christus tot bestaan heeft gebracht, dat het Hem in Zijn raadsbesluit heeft behaagd Zijn Zoon te verwekken – die “tevorens was gekend, voor de grondlegging van de wereld, maar is bij het einde van de tijden geopenbaard” (1 Pet 1:20) – , dat Hij Christus door lijden heen tot volmaaktheid heeft gebracht, en dat Hij die volmaaktheid heeft bekroond door Hem eeuwig leven te schenken en macht te geven boven alle mensen en engelen.

Bij de ontwikkeling en vaststelling, vanaf de tweede eeuw na Christus, van de kerkelijke leer van de Drievuldigheid of Drie-eenheid van God – volgens welke in het éne, ondeelbare wezen van God drie goddelijke Personen bestaan, alle drie uit alle eeuwigheid – werd stellig ontkend dat er ooit een tijd kon zijn geweest dat Christus er niet was. Men is het er gewoonlijk over eens, dat noch de profeten in Israël noch de apostelen van Christus dit geloof kenden. En aangezien wij ons hier bezighouden met wat Paulus met zijn door God ingegeven uiteenzetting van de voorrang van Christus bedoelde, en niet met een formulering die terug te voeren is tot een speculatief filosofisch en metafysisch systeem uit de Griekse denkwereld – zoals dat van Origenes met zijn ‘briljante oplossing’ van ‘eeuwige generatie’! – , gaan we niet verder in op deze leer. We laten de keuze tussen de twee, niet met elkaar te verenigen, voorstellingen aangaande Christus over aan de lezer.

Christus en de schepping

Het volgende zinsdeel luidt: "de eerstgeborene van de ganse schepping", nader uitgelegd in de parallelle verklaring: "de eerstgeborene uit de doden". De term 'eerstgeborene' geeft de bevoorrechte plaats van een zoon in zijn familie aan. Maria heeft na de geboorte van Jezus andere kinderen voortgebracht, maar van Jezus wordt gezegd: "zij baarde haar eerstgeboren zoon" (Luc 2:7). De eerstgeborene in Israël nam een bijzondere plaats in de familie in. Jakob zegt van zijn eerstgeborene: "Ruben, mijn eerstgeborene bent u, mijn sterkte en de eersteling van mijn kracht, de voornaamste in hoogheid, de voornaamste in vermogen" (Gen 49:3). Volgens het principe van het deel dat het geheel vertegenwoordigt, was de eerstgeborene de vertegenwoordiger van de andere kinderen, en als zodanig was hij in principe Gods bijzondere eigendom. Hij stond onder de vader aan het hoofd van het gezin, en kreeg een dubbel deel van de familie-erfenis (Deut 21:15-17). Gewoonlijk zou hij de eerste in tijd zijn, maar hij zou zijn bijzondere voorrechten in bepaalde gevallen moeten afstaan. Dit is met Ruben gebeurd, als straf voor zijn zonde: "U zult de voornaamste niet zijn" (Gen 49:4; 1 Kron 5:1-3). In volgorde van tijd was David de eerstgeborene in het koninklijk huis dat uit hem is ontstaan, maar Christus neemt die plaats in, getuige de woorden van een psalm hierover: "Hij zal tot Mij zeggen: U bent mijn Vader, mijn God en de rots van mijn heil. Ja, Ik zal Hem tot een eerstgeborene stellen, tot de hoogste van de koningen van de aarde" (Ps 89:27,28). Vandaar dat David zijn Zoon met de eretitel *Here* noemt: "Aldus luidt het woord van de HERE tot mijn Here", iets dat de Joden niet konden verklaren (Ps 110:1; Mat 22:41-46). De term 'eerstgeborene' stelt Christus dus voor als de eerste onder al Gods kinderen. Dezen zijn "bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn *onder vele broeders*" (Rom 8:29).

Als Paulus Christus beschrijft als "de eerstgeborene uit de doden" heeft hij de familie van God voor ogen, die op de opstandingsdag tot stand zal komen. Hij is de eerste in tijd die eeuwig leven heeft ontvangen – dat "leven in Zichzelf" dat de Vader Hem geschonken heeft (Joh 5:26) – en daarom kan Hij beschouwd worden als de "eersteling van hen, die ontslapen zijn" (1 Kor 15:20). Dit is te vergelijken met de eerste schoof van de oogst, die in Israël feestelijk binnengebracht werd, en die de gehele oogst vertegenwoordigde en waarborgde. Maar ook staat Christus als Eerstgeborene aan het hoofd van de andere leden van Gods onsterfelijke en volmaakte familie. Deze betekenis is te zien in de beschrijving van de apostel Johannes: "Jezus Christus, de getrouwe getuige, de eerstgeborene van de doden en de overste van de koningen van de aarde" – van diegenen die "levend werden en heersten als koningen met Christus" (Op 1:5; 20:6). Niet alleen is Christus de eerste van een ontelbare menigte, die in de toekomst grote dankbaarheid voor Gods gave van eeuwig leven zal betuigen, maar

Hij kan als Enige aan de woorden: "Ik ben dood geweest, en zie, ik ben levend tot in alle eeuwigheden", als Eerstgeborene toevoegen: "en ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk" (Op 1:18).

Hierin ligt het bewijs dat de schepping waarvan Christus de Eerstgeborene is, niet uit planten, vogels, dieren en sterfelijke mensen bestaat, maar is wat Paulus op een andere plaats "een nieuwe schepping" noemt (2 Kor 5:17). Naast de parallel: "de eerstgeborene van de ganse schepping – de eerstgeborene uit de doden" staat een vergelijkbare parallel: "Hij is het begin" – "het begin van de schepping van God" (Op 3:14). Adam, een schepsel, is de eerstgeborene in de familie van sterfelijke mensen. Christus, Gods eniggeboren Zoon, is de eerstgeborene in de familie van God, die op de opstandingsdag verheerlijkt zal worden tot eeuwig en volmaakt leven. In Christus' opstanding is Gods doel met al Zijn kinderen verwezenlijkt.

Met betrekking tot deze nieuwe schepping, de zonen van God die bij de wederkomst van Christus in stralende heerlijkheid zullen verschijnen (Rom 8:19), zegt Paulus dat alles "in Christus" is geschapen. De Schepper van het heelal is God alleen. Paulus maakt onderscheid tussen God en Christus, als hij zegt: "voor ons nochtans is er maar één God, de Vader *uit* wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, *door* wie alle dingen zijn, en wij *door* Hem" (1 Kor 8:6). God alleen is de Bron van alles, en nergens in de Bijbel wordt gezegd dat alle dingen *uit Christus* zijn. "In Christus" geschapen houdt daarom in, dat God alles heeft geschapen met het oog op de bereikbaarheid van wat Hij schiep in Christus. In Zijn alwetendheid wist Hij dat Zijn geschapen Adam zou falen, maar dat Zijn uit de mensen verwekte Zoon Christus Jezus niet zou falen. In en door Hem is God verder gegaan met Zijn plan met de mensen.

De herhaalde term "alle dingen" heeft zijn oorsprong in Psalm 8. David looft de HERE vanwege de pracht en omvang van Zijn schepping; maar ook omdat Hij al het leven dat Hij op aarde geschapen heeft aan het toezicht van de mens heeft toevertrouwd:

*Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers,
de maan en de sterren, die U bereid hebt:
Wat is de mens, dat U hem gedenkt,
en het mensenkind, dat U naar hem omziet?
Toch hebt U hem bijna goddelijk gemaakt,
en hem met heerlijkheid en luister gekroond.
U doet hem heersen over de werken van uw handen,
alles hebt U onder zijn voeten gelegd.*
(Psalm 8:4-7)

In een reeks zinspelingen op deze woorden in het Nieuwe Testament, wordt Jezus als de hier genoemde Mensenzoon (het 'mensenkind' van vers 5) beschouwd, en de term "alle dingen" als alles wat onder zijn heer-

schappij zal komen (de kosmos, het alles). Het verbinden van deze woorden, bewijst dat Jezus deze psalm in gedachte had, toen Hij zei: "Alle dingen zijn Mij overgegeven door mijn Vader" (Mat 11:27). Het zou heel ongegründ zijn in Psalm 8 Christus als zowel de gevende Schepper als de ontvangende Mensenzoon te zien! Paulus legt de uitdrukking "alle dingen" uit als het Koninkrijk dat bij zijn voltooiing aan de Vader overgedragen zal worden: "Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft. De laatste vijand, die onttroond wordt, is de dood, want *alles* heeft Hij aan zijn voeten onderworpen" (1 Kor 15:25-27). Dit verklaart waarom Paulus in deze passage in de brief aan de Kolossenzen, niet de levensvormen die zijn vermeld in Genesis 1 noemt, maar bij de verbijzondering van "alle dingen" zegt: "hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten" (Kol 1:16). Hij gebruikt hiermee wellicht de terminologie van de dwaalleraars in de gemeente, maar in plaats van op de betekenis van dat alles in te gaan, volstaat hij met het feit dat God alle macht in hemel en op aarde toevertrouwd heeft aan Zijn geliefde Zoon.

Geheel in overeenstemming hiermee is nog een andere zinspeling op Psalm 8 in Paulus' brieven, als hij schrijft over de "werking van de sterkte van zijn macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. *En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld*" (Efez 1:19-22). Ook hier heeft "alle dingen" betrekking op alles dat God onder Christus' heerschappij heeft gesteld. Een bevoegdheid die Hij Hem schonk na diens opstanding. Een ander aspect hiervan is te zien in wat Paulus schrijft over de verandering van ons tegenwoordige lichaam tot een lichaam dat gelijk is aan dat van Christus, "naar de kracht, waarmee Hij ook *alle dingen* Zich kan onderwerpen" (Flp 3:21).

Niet minder duidelijk is de verklaring van "alle dingen" in de brief aan de Hebreëen. De schrijver vindt het bewijs, dat de toekomstige wereld onder de heerschappij van Christus zal komen, in een uitvoerig citaat van Psalm 8. Hierop geeft hij het commentaar: "Maar nu zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn; maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden van de dood ... met heerlijkheid en eer gekroond" (Heb 2:5-9).

Nog meer zinspelingen op Psalm 8 zijn waarschijnlijk te zien in Petrus' woorden "Jezus Christus, die aan de rechterhand van God is, naar de hemel gegaan, terwijl engelen en machten en krachten Hem onderworpen zijn" (1 Pet 3:22), en in de lofzang in het laatste Bijbelboek: "Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, en de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof" (Op 5:12).

Deze passages verklaren de betekenis van Paulus' woorden: "in Hem zijn alle dingen geschapen". De Schrift, die in het eerste hoofdstuk van Genesis met geen woord rept van Christus' deelname aan de schepping van hemel en aarde, getuigt van begin tot eind van wat Hij gedaan heeft om mensen met God te verzoenen, en daardoor de totstandkoming van Gods familie van volmaakte kinderen, de nieuwe schepping, te bewerkstelligen. Op grond van zijn overwinning tijdens zijn beproeving, zijn volkomen gehoorzaamheid aan de wil van de Vader en zijn offerdood, heeft Hij het fundament gelegd voor vergiffenis en rechtvaardiging, met alle heilrijke zegeningen die hieruit voortvloeien. In welk opzicht dit alles "tot Hem" tot stand is gekomen, zal blijken op de dag, wanneer niet alleen engelen in de hemel, maar ook een menigte mensen die niemand tellen kan, Hem op de aarde zal lofprijzen: "U bent geslacht en U hebt hen voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; en U hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters ... Hem, die op de troon gezeten is, en het Lam zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden" (Op 5:9,10).

Christus en de gemeente

Het derde aspect van Christus' verhevenheid en voorrang drukt Paulus uit met de woorden: "en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente" (Kol 1:18). De relatie tussen Christus en zijn gemeente illustreert Paulus in zijn brieven aan de hand van verschillende beelden. De gemeente is de bruid van Christus (Efez 5:22-32), een gebouw waarvan Christus het fundament is (1 Kor 3:11), of de hoeksteen ervan (Efez 2:20). Jezus Zelf gebruikte de veelzeggende gelijkenis van een wijnstok en zijn ranken (Joh 15:1-8).

Het beeld van de gemeente als het lichaam van Christus, komt in de brief aan de Korintiërs voor, om de leden van de gemeente van hun verantwoordelijkheden en verplichtingen tegenover elkaar te doordringen: "Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus ... U nu bent het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden" (1 Kor 12:12,27). Ditzelfde beeld gebruikt Paulus ook in zijn brief aan de Romeinen: "Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus" (Rom 12:4,5). De leden van de gemeente zijn begiftigd met verschillende genadegaven, en dragen de verantwoordelijkheid ze te gebruiken tot opbouw van allen.

In Paulus' brieven aan de Efeziërs en de Kolossenzen echter, wordt de aandacht gevestigd op de macht die Jezus op de zijnen uitoefent. Hij spreekt daarom over Christus als Hoofd van het lichaam. Niet in de zin van een deel van het lichaam, maar met de gedachte aan Christus' gezag en rang. Uitzienende naar de verheerlijkte status, die Hem na zijn opstanding ge-

schonken zou worden, sprak Jezus op de vooravond van zijn kruisdood in gebed hierover: "gelijk U Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat U Hem gegeven hebt [ook hier de gedachte van 'alle dingen!'], eeuwig leven te schenken" (Joh 17:2). Al moet de onderwerping van een boze, Godvijandige wereld nog komen, en wel door middel van oordeel bij Christus' wederkomst in de eindtijd, zijn gemeente weet nu al, dat God Hem na zijn overwinning en opstanding verhoogd, en de naam boven alle naam geschonken heeft, zodat zij nu al de knie buigt in aanbidding en lofprijzing.

Verzoening

Het laatste deel van deze passage over de voorrang van Christus luidt: "Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken, en door Hem, vrede gemaakt hebbende door zijn kruisbloed, alle dingen weer met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is" (Kol 1:19,20).

Dat hij nog een keer de veelomvattende uitdrukking "alle dingen" gebruikt, geeft aan dat Paulus niet zozeer de persoonlijke houding tussen God en mensen voor ogen heeft, maar de totstandbrenging van vrede in ruimere zin. Door de Bijbel heen hebben hemel en hemellichamen ook de betekenis van de sfeer van heerschappij. De val van machtige rijken wordt telkens voorzeggd als een verduistering van de hemel. Dankzij zijn aanstelling tot Heerser over allen, na de wegneming van zonde door zijn offerdood, zal Christus overal vrede brengen. Hierna zal Paulus uitleggen hoe Christus door zijn kruisdood alle vijandschap in de wereld zal wegdoen: "Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd" (Kol 2:15). Bij zijn opstanding en verhoging heeft God Hem over "alle dingen" gesteld: "door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alle dingen onder zijn voeten gesteld" (Efez 1:20-22). Omdat Hem alle dingen zijn toevertrouwd, zal Hij als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft; wat betekent dat Hij "alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben" (1 Kor 15:24).

Regeerders en onderdanen zullen zich onderwerpen aan zijn heerschappij. Hierdoor zal Hij voorgoed een einde maken aan alle vijandschap in de wereld. Bij de voltooiing van zijn taak zal Hij het volmaakte Koninkrijk, waar zonde en dood voor eeuwig uitgebannen zullen zijn, aan de Vader overdragen, zodat God alles in allen zal zijn.

A.H./J.K.D

